

συχίες. Μια σκέφτεσαι το ένα, μια το άλλο. Στεναχωριέσαι πάρα πολύ. Το καλό και το κακό συνυπάρχουν. Οτιδήποτε κάνει ο Θεός είναι για το καλό σου.

Ο Θεός είναι αγάπη, αγάπη, αγάπη. Ο Θεός κατοικεί μέσα σου. Έτσι να σκέπτεσαι».

Μου έδωσε Βιμπούτι (την ιερή στάχτη που υλοποιεί ο Μπάμπα). Έστρεψε την παλάμη Του προς τα κάτω, έκανε μια δυο κυκλικές κινήσεις και μετά έκλεισε τα δάχτυλά Του για να κυλίσει το Βιμπούτι μέσα στο χέρι μου, που το είχα απλώσει. Είχα διαβάσει για το Βιμπούτι, μα εκείνη τη στιγμή αυτό που είχα διαβάσει γιτότανε μπροστά στα μάτια μου. Έκλεισα την παλάμη μου προσεκτικά. Ήξερα ότι κρατούσα κάτι πολύτιμο. Ακόμα δεν μπορούσα να σκεφτώ πόσο ιερό ήταν.

Σάι Ραμ.*

Ο Μπάγκαβαν αφού μίλησε ξανά με τους άλλους, με τον καθένα ξεχωριστά, γύρισε πάλι προς εμένα και μου είπε:

Μπάμπα: «Έχεις πολλές πνευματικές ανησυχίες. Ο νους σου χοροπηδάει σαν της μαϊμούς. Το παρελθόν είναι παρελθόν. Το μέλλον, κανένας δεν γνωρίζει το μέλλον. Να ζεις στο παρόν. Γιατί χρειάζεται να κοιτάς πίσω και να κλώθεις μέσα στο παρελθόν; Δεν γνωρίζουμε το

*Σάι Ραμ: Έκφραση ευχαριστίας και χαράς. Χαιρετισμός.

μέλλον. Το παρόν είναι η μόνη πραγματικότητα που πρέπει να μας αφορά. Και το παρελθόν και το μέλλον βρίσκονται μέσα στο παρόν».

«Έλα μαζί μου στην Μπάνγκαλορ. Θα σου δώσω πολλές ευκαιρίες. Θα σου δώσω ένα Jara mala, (κομπολόι με 108 χάντρες) και θα σε βοηθήσω στην πνευματική σου προσπάθεια. Θέλεις να διαλογίζεσαι αλλά ο νους σου περιφέρεται».

«Τι είναι διαλογισμός»; με ρώτησε.

Φ: «Η συγκέντρωση Σουάμι», απάντησα.

Μπάμπα: «Πολλοί νομίζουν πως διαλογισμός είναι η συγκέντρωση. Αυτό είναι λάθος. Η συγκέντρωση, είπτε, (δείχνοντας με το χέρι Του χαμηλά) είναι ένα κατώτερο στάδιο, που υποτάσσει τις αισθήσεις. Ο διαλογισμός είναι ανώτερο στάδιο, πέρα από τις αισθήσεις. Η ενατένιση (έδειξε στη μέση), είναι ένα στάδιο ανάμεσα.

Ο διαλογισμός είναι πάνω από την ενατένιση».

Ο Μπάμπα συνέχισε και μου είπτε:

«Είσαι τρία πρόσωπα, δεν είσαι ένα. Είσαι αυτό που νομίζεις εσύ ότι είσαι, αυτό που οι άλλοι νομίζουν ότι είσαι, και αυτό που στην πραγματικότητα είσαι, το πνεύμα. Σώμα, νους, πνεύμα (Άτμα).

Με κοίταξε και μου είπτε:

«Όταν κοιμάσαι, που είναι το σώμα σου; Το σώμα δεν είναι τίποτα. Είσαι ο Υπέρτατος Εαυτός (the Self). Έτσι να σκέπτεσαι. Να είσαι ευτυχομένη.»

Έβαλε το χέρι Του πάνω στο κεφάλι μου και μετά ο

Μπάμπα γύρισε προς όλους και μας μίλησε για την προσκόλληση και τις επιθυμίες.

Μας είπε το παράδειγμα με την κλειδαριά.

«Έχεις την κλειδαριά (το σώμα) και το κλειδί (ο νους). Γυρίζεις το κλειδί αριστερά, προσκόλληση. Γυρίζεις το κλειδί δεξιά, μη-προσκόλληση. (Το ίδιο σώμα, ο ίδιος νους). Οι επιθυμίες, οι προσκολλήσεις, είναι αποσκευές, πολλές αποσκευές, βαριές αποσκευές. Το ταξίδι γίνεται δύσκολο. Λίγες αποσκευές, καθόλου αποσκευές, εύκολο ταξίδι».

Μας έφερε επίσης το παράδειγμα με το μαντήλι και το νήμα από το οποίο είναι φτιαγμένο.

«Ο νους είναι σαν ένα μαντήλι που είναι φτιαγμένο από νήματα. Τα νήματα είναι οι επιθυμίες και οι προσκολλήσεις. Τραβάς τα νήματα και το μαντήλι διαλύεται».

Ο Μπάμπα μας έδωσε Βιμπούτι στον καθένα μας ξεχωριστά, μέσα σε μικρά φακελάκια για να τα πάρουμε μαζί μας. Το interview τελείωσε.

Αισθανόμουν πολύ αναστατωμένη. Προσκολλήσεις, επιθυμίες, αποσκευές πολλές, που κάνουν το ταξίδι δύσκολο. Αυτά τα πράγματα δεν τα σκεφτόμουν τότε έτσι. Και προσκολλήσεις είχα, και επιθυμίες, μα νόμιζα πως αυτές οι προσκολλήσεις, ιδιαίτερα προς την οικογένειά μου, ότι αυτό ήταν το σωστό.

Όσο για τις αποσκευές κατάλαβα ότι ο Μπάμπα μιλούσε για το ταξίδι της ζωής. Από ποιες όμως αποσκευές έπρεπε να απαλλαγώ; Δεν μπορούσα τότε να ξεχωρίσω τις προσκολλήσεις που είχα, από την πραγματική αγάπη που ελευθερώνει τον άνθρωπο.

Γυρίσαμε στο ξενοδοχείο. Τα λόγια του Μπάμπα δεν έφευγαν από το μυαλό μου. Επιθυμίες, προσκολλήσεις. Γιατί μας μίλησε για όλα αυτά; Οι προσκολλήσεις προκαλούν πόνο, μας είπε, ενώ η μη-προσκόλληση, η απαγκίστρωση καταλήγει στη χαρά, κάτι που κατάλαβα αργότερα σιγά-σιγά.

«Ο νους είναι η αιτία και της σκλαβιάς και της ελευθερίας», έχει πει ο Μπάμπα. «Αν βάλουμε το κλειδί του νου στην κλειδαριά της καρδιάς και το γυρίσουμε αριστερά, δηλαδή, προς τον εξωτερικό κόσμο, τότε καταλήγουμε στην σκλαβιά των απαιτήσεων των ανεξέλεγκτων αισθήσεών μας. Καταλήγουμε στις επιθυμίες που είναι οι αποσκευές της ζωής. Αν γυρίσουμε το κλειδί προς τα δεξιά, προς την Θεότητα, τότε ο άνθρωπος ελευθερώνεται».

Με πολλή στεναχώρια σκέφτηκα, πόσο εύκολα φαίνονται μερικά πράγματα όταν τα ακούει κανείς, και πόσο δύσκολο είναι να τα κάνει πράξη στην καθημερινή του ζωή.

Η αλήθεια στενάχωρη, μα η εφαρμογή της σε ελευθερώνει!!!

Το απόγευμα πήγαμε πάλι για Ντάρσαν και συνέχισε αυτό πρωί, απόγευμα, μέχρι την Κυριακή του

Πάσχα, που μάθαμε ότι ο Μπάμπα είχε φύγει για να γυρίσει στην Μπάνγκαλορ. Με ένα ταξί γυρίσαμε και εμείς.

Στο Ούτι είχα το πρώτο μου interview.

Δευτέρα- 1-5-1978. Στο Χουάιτφιλντ.

Το πρωί πήγαμε για Ντάρσαν, και το απόγευμα κάναμε το ίδιο.

Στο απογευματινό Ντάρσαν, ο Μπάμπα πήρε δύο γράμματα που Του είχα γράψει και μου είπε:

«Θα σε δω αύριο το πρωί μαζί με τον γιό σου».

Κάθε φορά που ο Μπάμπα μου μιλούσε αισθανόμουν μέσα μου στην αρχή μια ταραχή και μετά γαλήνευε η καρδιά μου. Μια ήρεμη ευτυχία που ευχόμουν να μην σταματήσει. Μα δυστυχώς δεν γινότανε πάντα έτσι. Γρήγορα ο νους μου γύριζε στα καθημερινά και στην οικογένειά μου που βρισκόταν τόσο μακριά.

Ο Μπάμπα μας πήρε για ιντερβιού την Πέμπτη- 4-5-1978 μαζί με μία Ινδή μητέρα με την κόρη της και με μια Γερμανίδα.

Πρώτα μας έδωσε Βιμπούτι. Μετά μίλησε με την Ινδή μητέρα για πολλή ώρα αλλά δεν καταλάβαινα τι έλεγαν. Όταν ο Μπάμπα τελείωσε με την Ινδή μητέρα γύρισε προς το μέρος μου και μου είπε:

«Τι κάνεις;»

Απάντησα: «Πολύ καλά Σουάμι».

Μπάμπα: Τι θέλεις;

Φ: «Σουάμι, Μου είπατε πως η υγεία μου δεν είναι τόσο καλά».

Τότε ο Μπάμπα υλοποίησε ένα φυλακτό και μου το έδωσε. Υλοποίησε και ένα ολόιδιο για τον Ανδρέα.

Μετά ο Σουάμι κάλεσε σε ένα διπλανό δωμάτιο μόνη της την Γερμανίδα κυρία. Όταν τελείωσαν τη συνομιλία τους και γύρισαν στο δωμάτιο που ήμασταν όλοι μαζί, η Γερμανίδα κυρία άρχισε να παρακαλάει τον Μπάμπα να την βοηθήσει να κόψει το τσιγάρο.

Ο Μπάμπα την κοίταζε με χαμόγελο, χωρίς να είναι καθόλου αυστηρός μαζί της. Το βλέμμα Του όμως –όπως Τον κοίταζα– ήταν σαν να τής έλεγε: «κάνε εσύ το πρώτο βήμα».

(Τα λόγια αυτά του Μπάμπα τα ακούω μέχρι σήμερα, το γλυκό Του βλέμμα με ακολουθεί, κάθε φορά που αντιμετωπίζω μια δυσκολία και Του ζητάω βοήθεια. «-Κάνε εσύ το πρώτο βήμα»).

Μετά ο Μπάμπα με κάλεσε να περάσω και εγώ στο άλλο δωμάτιο. Με έβαλε να καθίσω δίπλα Του σε έναν καναπέ.

Εκείνες τις μέρες σκεφτόμουνα πολύ τον Χριστό επειδή είχε περάσει η Μεγ. Εβδομάδα και εγώ βρισκόμουνα στις Ινδίες. Οι σκέψεις μου ήταν μπερδεμένες. Όπως έχω ήδη αναφέρει, από τότε που ήμουν παιδί, η σταύρωση του Χριστού με αναστάτωνε. Ήθελα να μιλήσω γι' αυτό στον Μπάμπα. Εκείνος όμως με πρόλαβε και